

tramp¹

s přílohou TÁBORÁK

KČ

35

Franta Nekolný se loučí s vlastí ...

(Zasláno.)

Panu J. Gregorovi, redaktoru časopisu
»Tramping«.

Tímto Vám nechávám vědět naposledy, byste si nedělal zbytečné vydání zasíláním Vašeho časopisu »Tramping« na moji adresu.

Jsem a budu trampem svým a příznivcem Trampa zůstávám na dále.

Na Vaše shledání se mnou, nejsem vůbec zvědav, tudíž Vaše cesta do Ostravy je zbytečná. Myslím, zbytečná vůbec, neb všichni zdejší kluci jsou to, co já. Dal jsem Vám to již jednou vědět a to, v 18. čísle Trampa. Vemte tudíž jednou pro vždy na vědomí — kamarádem Vám nejsem — netykejte mi!

Hoban z Hobo,

Franta Šerif:

Zpověď blázna.

Víte, milostivá, že sympatický prodáváč, jenž vás obsluhoval, byl blázen? Vy jste si všimla jen že má hrubou opálenou pleť a spokojený smích neb vaše setkání trvalo jen chvíli. Šilenci jsou někdy velmi rafinovaní a umí se výborně přetvářet a povětšinou ani neví o svém hrozném údělu a to byl i případ vašeho úslužného prodáváče.

Krásná milostivá, já jsem šílenec, zní to lépe nežli to slovo blázen, jež jsem slyšel několikrát v sobotu a mnohokrát

v neděli a jež vzbudilo můj chechtot v rozmočeném lese, kdy se s oblohy šedivé jako popel jenom lilo a víchřice vyvracela modřiny. Řval jsem šťastným smichem, protože má holka v tom hvízdajícím povětří si utřela kapky deště s obočí a nosu a křičela mně do uší: »Jen blázen by moh tvrdit, že tohle nejní správněj tramping.«

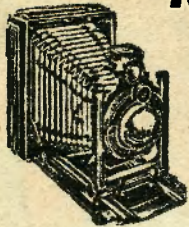
Má holka je tedy také blázen. Docela logické, že ano. Za prvé se děsně rozčiluje, když slyší, že je to bláznovství lézt do lesa, když přší a vůbec to trampování že můžou provozovat jen lidé úchylní. To si žádný z těchto nešťastníků nedá říci do očí, naopak, oni vidí nemocné lidi v těch, kdo s nimi nesouhlasí. A podám ještě další důkazy o naší šílenosti, jež propuká každou sobotou. Cívíme v noci do hvězd nebo ohně a posloucháme pláč sovy, zatím co lidé moudří sedí v kavárnách nebo hospodách. Naše matka nám doma už ani nic k jídlu neschovává, protože se smířila se skutečností a věří nám, že nám chutná kus koniny upečené nad ohněm lepší nežli její nedělní výrobky.

A spíme v chajdě, kde jsou švábi a máme osadního psa plného blech, o něž se s námi dělí a doma máme přece čisté peřiny. Tohle už děláme řadu let a po způsobu šilenců nadáváme slušným lidem bláznů a mastňáků proto — že vlezu do lesa jen z toho důvodu, že je to v modě. Řádní lidé nás léčí nařizeními, zákazy, censurou a četníky. Ale nemoc naše není k vyléčení už proto, že pacienti ani o to nestojí. Vážně, vám to

tvrdím, že bych byl hulvátsky sprostým, kdyby někdo mě tam v lese potkal a vytkl mně můj divoký úbor, jenž si navlékám při svých záchvatech.

A já vím, že nejsem sám. Je nás tolik, že by to ani ti nejmoudřejší lidé nevěřili a to nás v našem šílení ještě utvrzuje. Jsme na ně dokonce pyšní, a abychom se lišili od lidí zdravých, dáváme si na klobouk různá brčka a bere me na sebe rozedrané hadry a pak u ohně mluvíme o shnilé paňourské společnosti, o blbých slečnách a pánech, jež nás nikdy nepochopí o útisku malého člověka a nespravedlivém řádu dneška. My šilenci, trhani, gaskoňci a pozější říkáme si kamaráde a myslíme to upřímně. Je nás mnoho a mnoho. Věřte tomu vy všichni řádní lidé. Kupujete si noviny a kluk, jenž vám je prodává, je náš. Dlazdič na ulici je též kamarád a v obchodě vám prodá s úslužným úsměvem košily zase jeden z nás. A vy dámy útlocitné a jemné, které (pst) pouze ob čas jdete potěšit svými devatenácti či snad více léty svého toho času vyvoleného (pst) do hotelu, věřte mně, že ta dívka, jež vám prodala pudr a volala za vámi rukulíbám přes celý krám, byla táž, jež vařila před stanem mého souseda. A proto se chechtám a nebudu se léčit. Bude me rádit dál a nyní dejte pozor. Je nás už hodně. Až nás bude ještě více pustíme se do vás, protože to bude už rášim právem. Nás bude většina a proto vy pak budete nenormální. No a pak vás budeme my sami léčit.

Moderní fotostroje

Nedostupně levné! Filmové přístrojky Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80. Učebné strojky Kč 11.—, 30.—. Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací, všechny odborné potřeby, 12 desek Kč 15.—, 6x9 Kč 10.—, 100 dopisnic Kč 29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší vyznamení. Ceník 100 stran zdarma.

EMIL BIRNBAUM,
továrna fotostrůjů, RUMBURK, 46.

Jedna paní moc ráda kostovala hosty. Vo takovém jednom kostování poučil ji jeden dobrej tramp:

— Paní, tady máte mít klíšťky. Všichni chodíme na záchod a potom se hrabeme v cukru.

Po čase zas kostovala a zas se podivil ten dobrej tramp, že prej tam ty klíšťky ještě nejsou.

Povídala ta paní: — To ste si asi nevěšim, dyť jsem jich na oba záchody dala tučet.

— Medáku, nechlastej tolik, dyk se nedočkáš žádného stáří.

— No právě — já chci bejt furt mladej.

Pan Buliášak přišel se svou chotí k doktorovi na prohlídku. Jeho paní se velmi upejpavě svléká a to pana manžela dopálilo: „Hergot, stará! Svlekní se a postav se před pana doktora rovně, ať vidí jak seš křivá!“

co

Tři cukráři na Národní třídě se po dlouhá léta mezi sebou neustále „řezali“. Každý chtěl dělat za každou cenu ty největší kšefty, „trhali“ si ceny.

Prvý si nechal dělat velkou firmu: „Nejlepší cukrář v republice.“

Druhý to vida, na to konto si napsal: „Nejlepší cukrář v Praze.“

Třetí když to zpozoroval, řekl si: „Zbodnu je!“ Nechal si na firmu napsat: „Nejlepší cukrář v této ulici.“

Hoban.

„To mimi je netykavka!“

„Jak to?“

„No, furt nechce, aby sme si tykali!“

-šefe-

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Učitelka k Dugasovi: Řeknu-li, já
jsem krásná, jaký je to čas?

Dugas: Minulý. Dandy

I prováděl jest dobrý tramp tré poďourů
po našem Posázaví.

„A támhle na tom stromě za deset let ne-
narostla ani jedna švestka.“

Podivili se paďouři velice velmi:

„Vskutku, toť v pravdě velice zajímavé,
proč asi příroda nedovolila tam švestkám
vyrůstí?“

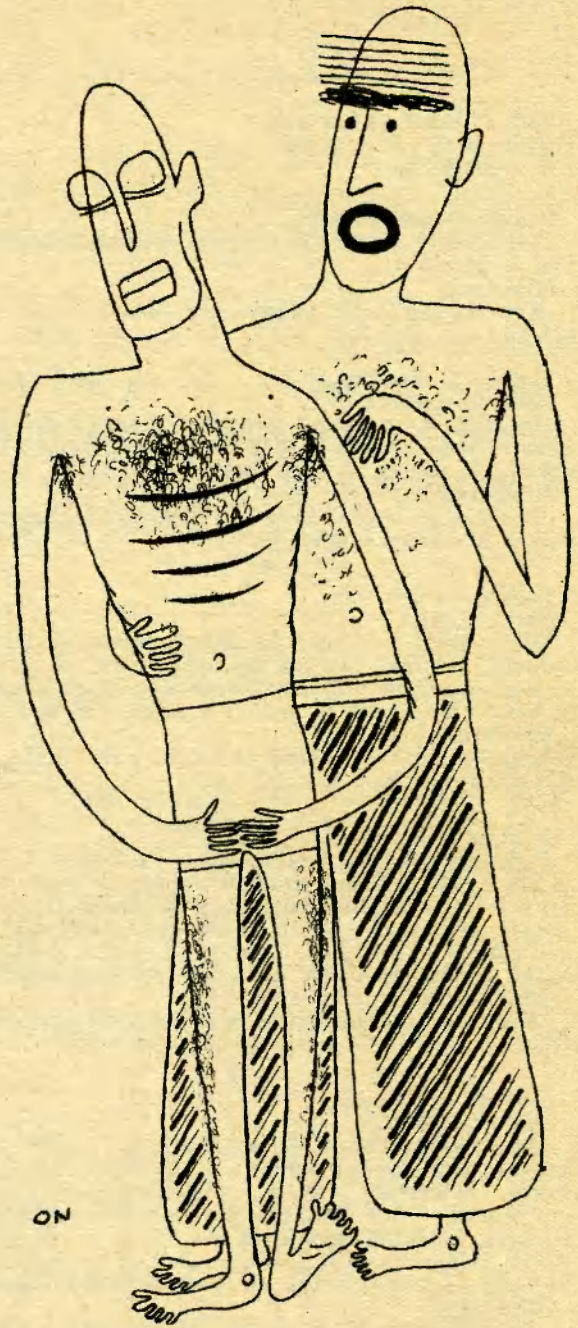
„No, páč je to smrk.“ Maxim.

- Hele, máš na stranu kravatu.
- Baně, to mi jde tak hlava kolem.

Ctibor

Návštěva: „Boženko, tys již velká, jistě
pomáháš již mamince“.

Boženka: „To ještě nedovedu. Ona si
pomáhá sama.“

— Vonó se řekne „Nenlčte kultúru“!

- Tondo, vem canoi, pojedem na vejlet!
- Nemožno, Vašku, voni doma perou.

Fawe.

Všechny trampy dobré vůle varuji tímto,
aby u Hobana nepili čaj a zapamatovali si
toto: Byl jsem v Hobo, kde mi s n á p a d -
n o u ochotou nalili čaj do nádoby velmi po-
dobné kulatému vojenskému šálku bez uší,
ale silně otlučeném; a když jsem dopil, ná-
hodou jsem šálek obrátil a na dně čtu tato
zajímavá slova: Č. S. D. Frýdlant PLI-
VÁTKO čís. 12. -ý- VI.

Jo Hanns Rosler:

Kravata.

(Pozn. red.: Račte čísti pozorně!)

Paďour koupí si kravatu.
Uváže si jí kolem krku.
A rozhejbá se.

Paďour potká známého.
„Zdař bůh!“ řekne, „dnes jsem si koupil kravatu.
Líbí se vám!“
Míni onen:
„Kravata je velmi pěkná. Ale nehodí se k vaší
košili.“

Paďour se šine dál.
Potká druhého.
„Dnes jsem si koupil kravatu,“ pravil, „a zeptal
jsem se jednoho, zda-li se mu líbí. Řekl, že je velmi
pěkná, ale nehodí se k mé košili.“
Míni druhý:
„Kravata je hezká. Košile je hezká. Ale košile se
nehodí k vašemu obleku.“

Paďour se šine dál.
Potká třetího.
„Dnes jsem si koupil kravatu,“ pravil, „a potkal
jednoho, jež řekl, kravata by byla hezká, ale nehodí
se k mé košili. A jiný řekl, kravata je hezká a košile
je hezká, ale košile se nehodí k mému obleku.“
Míni třetí:
Kravata je hezká, košile je hezká, oblek je hezký,
Ale oblek se nehodí k vaší hlavě.“

Paďour se šine dál.
Potká čtvrtého.
„Dnes jsem si koupil kravatu,“ pravil, „a jeden řekl,
kravata je hezká, ale nehodí se k mé košili. Jiný řekl,
kravata je hezká, košile je hezká, ale nehodí se k mé-
mu obleku. Třetí řekl, kravata je hezká, košile je
hezká a oblek je hezký, ale nehodí se k mé hlavě.“
Míni čtvrtý:
„Kravata je hezká. Košile je hezká. Oblek je hezký.
Hlava je hezká. Ale hlava se nehodí k vám.“

Paďour se šine dál.
Potká pátého.
„Dnes jsem si koupil kravatu,“ pravil, „a jeden řekl,
kravata je hezká, ale nehodí se k mé košili. Jiný řekl,
kravata je hezká a košile je hezká, ale nehodí se k mé-
mu obleku. Třetí řekl, kravata je hezká a košile je
hezká a oblek je hezký, ale nehodí se k mé hlavě.
Čtvrtý řekl, kravata je hezká a košile je hezká a oblek
je hezký a hlava je hezká, ale hlava se nehodí ke mně.“
Míni pátý:
„Kravata je hezká. Košile je hezká. Oblek je hezký.
Hlava je hezká. Vy jste hezký. Ale vy se nehodíte
na svět.“

Paďour se šine dál.
Přijde k milému pánubohu.
„Milý bože,“ pravi, „koupil jsem si kravatu a jeden
řekl, kravata je hezká, ale nehodí se k mé košili. Jiný
řekl, kravata je hezká a košile je hezká, ale nehodí se
k mému obleku. Třetí řekl, kravata je hezká a košile
je hezká a oblek je hezký, ale nehodí se k mé hlavě.
Čtvrtý řekl, kravata je hezká a košile je hezká a oblek
je hezký a hlava je hezká, ale nehodí se ke mně. Pátý
řekl, kravata je hezká a košile je hezká a oblek je
hezký a hlava je hezká a já jsem hezký, ale nehodím
se na svět.“

Tu míni milý pánbůh:
„Nesmysl, Paďoure. Kravata je blbá.“

(Fr. Fan.)

- Řekni mně, Natašo, máš ráda zví-
řata?
- Mám.
- Vidiš a ke mně jsi taková bez-
citná.

Přines Franta panu Paďourovi nověj vohoz.
I vece pan Paďour: „Ajta, dyk vona tu není jedna
díрка na knoflík!“
Ale Ferenc nebyl s odpovědí pozadu a prá: „Von
pan mistr přinese večer oučet — tak von jí přinese
s sebou!“
Bella.

Tak ti jedu tuhle devítkou a byla natřísk-
nuta.
Stoupnu si na zadní plošinu a průvodčí
křičí: „Račte dál“. Postoupím o krok dál —
na příští stanici zase: „Račte dál“ a tak se to
vopakovalo asi pětkrát. Konečně přijde prů-
vodčí a ptá se mně: „Máte lístek?“
„Člověče,“ povídám, „vždyť já celou trať
běžel!“
Dandy.

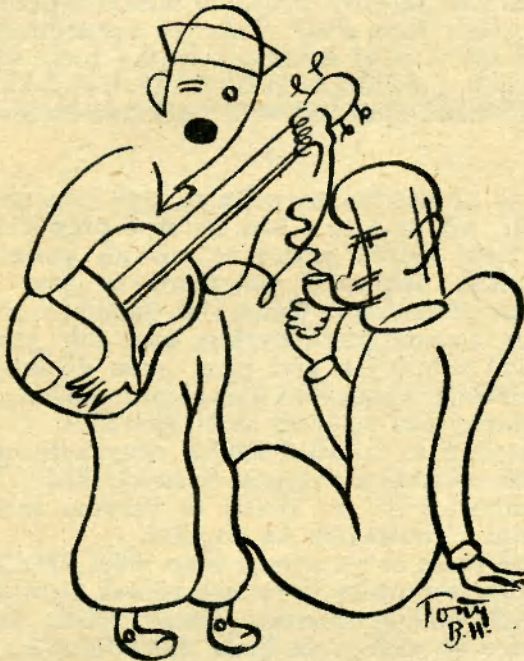
— Ale že musej mít zloději pořádný plíce, co?
— Proč?
— Páč všecko tak lehce „vyfouknou“. Lucie.

Jeden tramp, když ho někam poslali nebo měl něco
přinést, všechno udělal obráceně.
Povídal mu jednou šerif: — Ty blbe, já se teď sleču.
a ty mi políbíš břicho.

— Člověče, tak bych se rád naučil hrát na kytaru.
— Tak se na ni uč!
— No jó, dyž my máme doma takovou blbou.
— Ta stačí, ze začátku.
— Dyž vona nemá ale struny.
— Tak si je kup!
— A potom, vona to možná ani kytara není.
— Já bych se na to poďíval, chceš-li?
— Vypadá to jako housle.
— To bude asi kytara, podle tvýho povídání.
— Vono je to plechový, já to vyhrál na pouti. A po-
tom, kdo ví kde to je. Já už to hledal je to asi půl roku
a nemoh sem to najít. Bylo to takový malý, plechový.
nemělo to struny a bylo to ňáký rozšlápnutý.
Čtibor.

Nezaměstnaní a lidé chudí vůbec, plesejte a radujte se budeme mít nový, kovový desetikoruny!

— Ježíšmarjá, ty si se zbláznil!?

— Nezbláznil, ale zapomněl jsem zatřepat medicinou a tak ji míchám v žaludku.

Objednal si taky jednu Kapusta řízek, který mu ale dlouho nenesli. Když už to ale trvalo příliš dlouho, zavolal si kolemdoucího číšníka.

— Nejste to vy, u kterého jsem si objednal před nějakým časem řízek?

— Sím ano.

→ Ale děte, vy jste vod tý doby vyrostl!
Fawe.

... kdybys nemluvil, Hobane, mně to zas není buřt, jakej je to buřt, protože buřt a buřt nemůže nám být buřt.

— Víš, proč támhleten žebrák má napsáno na prsou, že je hluchoněmej?

— ???

— Von chce, aby to každej věděl. Tak aby nemusel každému říkat zvlášť: „Já sem hluchoněmej.“
Nora.

... chatu jsem opravdu šťastně našel, otevřu dvěře a hned mně někdo praštil půlitrem přes hlavu. A to mi bylo nápadný.

— Ale pane trampe, to trampule se mně zdá na 4 roky trochu velké.

— Nemluvej raděj, pane průvodčí, už s nim jezdím 5 let a žádnému se nezdálo velké.

— Proč pláčeš, chlapečku?

— Já sem ztratil korunu!

— Tak nebreč, a tady máš korunu — kdes ji ztratil?

— Ale já sem se vsadil s Pepíkem o korunu, že upadnete tady na slupce vod banánů, kterou jsme tadydle položili.
Dandy.

— Tak bych rád věděl, z kerý Mařeny máš ty svý plány.

— Coo?

— No, dyk povídáš, že všechny tvý plány sou zmařeny.
Lucie

Ingelmayer: Kerej dřiv

Dyš se nezaměstnanej vobráti gdykolif kamkolif, dycky a všude mu řeknou: „Čo-ječe, vy přídete dycky f takovej blbej čas! A vostatně ste u nás taky na špatný adrese!“ A tak taky ten podesranej na československý koloniji f paříži tydle slova do nás sázel a podotýkal, že f celí franciji práci nenajdeš, a je vůbec česká kolonije náká zavopatřovna práce? A prej nazdar, zaklepejte inde a rači aš na jaře!

Tak holt to sme uš fšichni umněli spanněti. Věřili sme tomu, že česká kolonije má ve svejch stanovách f první řadě viřizování malebnějch věcí, to jest takovejch, kerejm nemůžez rozumět moulá, kerej pije vodu a za tejdzen jak je dlouhej sežere nejvejš deset rohlíků. Přectavu, že nám nákou rachotu seženou f týdle vlastenecký kanceláři, tu sme ředen přet druhým zapírali, ale v nitru, v záhybech střevních a faldách žaludečních sme ji chovali jako klenotík, no a chodili sme k těm krajanům tiše, nereptající, po špičkách, dyk je tu aspoň teplo a na ulicích uš to vošklivě fouká. A k tomu na každým policajtovi bilo vidět jak nás poznává, jak hejří velkomislností, jak jeho ksicht napovídá: „To víš, já tě znám, seš poběhlík, nežereš, nebidliš, nemáš na sobě prádlo, nemáš pas a ani centim v kapse! Ale já tě nechám bjézet jako čubu bez známky, kdo se s tebou bude špinit!“

A víte, takovádle velkomislnost flákače uráží. Té horší jak prohledávání kapes, pryčna neb pendrek. Při zásahu těchto věcí si pomislíš: Aha, přece si se se mnou mušel zahodit!

Já, Franta, Tonda a eště tucet fšelijakejch buchví vodkař přiběhnutějch vandroušů, my sme znali cvrkot, bilo mezi náma pár neřádů hodně plešatejch.

Bil takovej blbej listopat, sichravo — tak jak vo tom píšou v knihách. Z nebe né a né přestat čůrat a tak z našich hubenejch kokosů zima virazila každej ftip a vzletnou mišlenku. Voči bili docela jako schnilí a jazik strouchnivělej a uši šilhavý. A bili sme docela sešlí věkem a každému hnet nápadný.

Jednou večír, keď zavřeli našu ohrieváreň na českej koloniji a bolo treba ít chrápať, vydali sme se šourem do Bouloně. Né fšichni f cumlu, heski po jednom, po dvouch, slezeme se tam a tam.

Za takovýho nečasu bila velká nádeje, že noc proprocházíme v lesíku. Gdešto noclehárny a nádraží sou furt v nebespečí štáři.

Bili sme smutný. Franta Tondovi zachrochtal: „Bejt jaro, žeo!“ Takovej apsurdní ftip nepřived z míri nikoho z celího tuctu apatickejch poběhlíků. Ani je neviprovoval ke kušněni. Roschod — a fšickí do Bouloně.

Bilo né dlouho po půlnoci, dyš sme náhle číhali, jak sme se s tou jistotou přepočítali. Na jižní lisiére parku se vozvali policejní píšťalky, neklamný znamení, že sme habnebně přepadený. Generální zátach!

My, co sme znali cvrkot, nám bilo jasný, že dyš zatahujou vod jihu, bude už hustou švarmliniji vopsazená hlavní promenáda, tak je marný tím směrem se štrejchnout.

Musíme se spasit bočným přesunem směrem k nádraží a vyhnout se každý áleji. Tak s pomocí bůží, za chvíli se vezeme možná fšichni v tuplrajích na derekci.

Náš tucet se ve zdraví ráno sešel před ministerstvem práce, kde sme uš tak ze zvyku strávili nákou hodinu denně místo kafe, krmíce se nadějí, že bude náká fabrika najednou potřebovat stovku cechů na jemnou práci.

— Scházal jen Franta s Tondou.

Kdyš voděvěřeli ouřadovny, kerý se zabezvali tím, že posílali transporty dělníků do přístavů, dolů a lesů, vobšadili sme podlahu vokolo kamen a jali se vohřejevati údy stuhlé. Ale ani tady, na nejposlednějši štaci nic nekynulo, co by nám dalo pár dní pravidelnýho žrádla.

Ale byli sme rádi, že se můžem na chvíli složit a vodpočnout provětranému tělu. Byli tu samí čechové, srbové a polákové a jeden z druhým se snažili německy se dorozumnět. Já se nesnažil, rači sem se dal do dřimoty a zdálo se mi vo stole, na ňom bila květovaná mísa, s kerý se čoudilo, a já ze spaní slintal jak kráva.

Ale neš sem moch se číhnout, co f tý prašivý míse je, tak mně viburcovali a vihnali mně z vostatníma ven. Před boudou bil babylon. Tolik jaziků fšemožnejch neuslyšíte nikde najednou breptať jako tady.

Že nelžu, štyry sta nezaměstnanejch vydali z tepla na mokrej chodník, každej se tu

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL OD VESELÝHO

Praha - Jáma

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

Myšlenky vynikajících jednotlivců

Multatuli:

Nejprve vůli, potom sílu a posléze vítězství.

T. G. Masaryk:

r. 1910 volební řeč.

Neuznávám idealismu, který zapomíná na chléb.

Viktor Margueritte:

„Garçonne“.

Nemravnost není ve slovech, nýbrž v mravech.

Ladislav Klíma:

Lidstvo — věc naprosto klinická — je spáč, který může být probuzen jen proříznutím hrdla.

Robespierre

(nevydané rukopisy):

On ne peut être ami du peuple et habiter un palais!

(Nelze být přítelem lidu a zároveň obývat palác!)

Ed. Al. Poe:

Nosem luzy jest její obraznost. Za tu může být kdykoli klidně voděna.

Danton

ve vězení:

Il vaudrait mieux être un pauvre pêcheur que de gouverner les hommes.

(Bylo by lepší být chudým rybářem, než vládnouti lidu.)

Ludv. Börne:

Lidstvo je velké, ale lidé jsou malí.

Schiller:

Kassandra.

Nur das Irrtum ist das Leben und das Wissen ist der Tod.

Rabelais:

Není lépe statečně padnout, než zbaběle žít?

S. Marden:

Loď v zátocě zpuchří, ne však v proudu.

Jack London:

Malá Dáma z velkého domu.

Každý přelud musí být ze života vyloučen; skutečnost nikdy nelže.

Epiktet:

Netrap se úlohou, kterou hraješ; nepřísluší tobě voliti svou úlohu, nýbrž dobře ji hráti.

Goncourt:

Leben lernen ist die schwerste der Künste.

(Učíti se žítí je největší umění.)

Diderot:

Et des boyaux du dernier prêtre serrez le con du dernier roi.

(A střeva posledního kněze ucpětež hrdlo posledního krále.)

Příслови z doby Alexandra VI.:

Qui mange du pape, en meurt.

(Kdo jí od papeže, umře tím.)

C. Flamarion:

Jsou hvězdy obydleny?

Podivno je, že člověk, tak hrubý, tak divoký, tak barbarský až posud, sotva vyšlý ze skořepy nevědomosti, neschopný, aby poznal své vlastní tělo, počavši sotva slabikovati velikou knihu všehomíra, opovázil se vymyslet boha. Nezná ani svého mravenišť a chce odhaliti nepoznatelného!

Robert Hickens:

Tajemství Egipta.

Býtí za jedno s přírodou jest býtí konečně živ.

Emerson:

Příroda se vymstí v zápětí na zkožnatělem puntičkáři, který chtěl by spoutat řetězy její vlny.

Tára:

ULEJVÁCI.

(Pokračování.)

Stavím ohniště, belhám se k pramínku pro vodu a řežu třísky. Pak náhle usínám a spím tupě jako opilec.

Slunce je vysoko na obloze, když procitám. Hádám jedenáct hodin. Nepřítomnost Vencova mne trochu zneklidňuje a v duchu si pro opozdilce chystám delší kárnou řeč. Opravuji ohniště, mažu bagančata a dávám maličkosti do pořádku. V trávě se válí Vaškova lefoška, která mu pravděpodobně vypadla z kapsy před odchodem do vsi. Sbírám ji a strkám do kapsy ruksaku. V tu chvíli je mi tak, jako kdyby mi někdo nehmatatelný a neviditelný přitiskl špičku nože na šíj. Bojím se ohlednout a v pravém smyslu tuhnu hrůzou. Konečně krise povoluje, zdvihám se a pajdám dlouho s vytřeštěnými očima k pokraji lesa. Vesnice dole líně dríme v odpoledním slunci. Několik sloupků dýmů z komínů trhaně stoupá k nebi.

Minuty mijejí. Něco se ve mně láme, tělo klouže po kmeni k zemi a horké slzy uzavírají kapitolu mého ulejšváckého vandru s Vaškem.

Kamarádovy šedivé oči a světloulasou hlavu jsem už nikdy nespátril. Střepina italského granátu vyhrabala z ní mozek — kolba pušky některého četníka má o vrubek víc...

Krajina dole je jako rozložená mapa: Město s červenými a šedými střechami domů, žluté, zelené a šedé čtverce polí, tmavomodré skvrny lesů a stříbrný pruh řeky. Po bílém pásku silnice lezou z města k hřbitovu černí brouci: funusy...

Jsou stále čtenější a dokořán rozevřená tlama hřbitova stěží stačí hltat sousta, jež jí přinásejí. Za noci, kdy město živých je pohrouženo v hluboký spánek, oživuje zahrada smrti sty ohničeků. Připadává mi, že mrtví vystrkují z čerstvých rovů ohnivé jazyky a tiché proklínání táhne se k obloze. Když pak vybrednu z fantasmie, místo kleteb šelestí v trávě a křovích vítr a na hrobech blikají ohničky, smutně a bezvýznamně...

»Bůh je iluse — a mrtví jsou rozpadávající se hmota. Nic víc! Na živých je, aby konečně jednali,« myslívám si.

Jednoho dne zacházím na hřbitov a do umrlčí komory. Voskově žlutí, vyhublí nebožtíci s otevřenými ústy a hluboko vpadlýma očima naplňují vzduch nepřijemným puchem. Několik žen a jinde zase děti kvílí. Zoufalá slova mají mrtvé vrátiti životu.

Můj mozek divoce pracuje. Zpracovává slova, jež mi večer co večer do lebky sázel Vašek. Pohled na zoufalce přede mnou se mi stává protivným.

»Ah, holoto, říkám si v duchu, za několik let budete možná znovu passivně a snad i s nadšením přihlížet přípravám na nové velkovražděni a vybijení. Možná, že mezi vámi jsou i takoví, kteří by po mně hodili kamenem, kdybych se odhodlal, vylouvat vám jednou jejich pošetilost! Vulgus vult decipi — dav chce být klamán« — vzpomínám si na klasický citát z učebnice.

Nárek truchlících začíná mne obtěžovat. Odcházejím a z hlavy se nehýbe myšlenka: horší, než tažný dobytek!

Cestou dojíždí mne kočár, tažený dvěma znamenitými uherskými koníky. Růměnná tvář, zahořená do tučného podbradku a v koutku úst doutník se třpytícím se papírovým prstenem. Pohled, závodící co do inteligence s prasetem. Cepek je řezník, v jehož obchodě jsem si jednou kupoval krvavou a děsně špatnou tlačenkou. Kdosi mi zde vyprávěl historii řeznického pomocníka, jehož jediným majetkem před dvěma roky byla čepice a hůl. Během doby se ocitl dvakráte ve vyšetřování pro velkoryse prováděné keřasování s různým zbožím — a dnes mu málem patří celá jedna ulice.

Štěnice, nacucaná krví nebožtíků v márnici.

»Bestie — načisto je vycucal,« vzpomínám na vpadlé tváře umrlců.

Kočár setkává se s pohřebním průvodem. Letmé přívětivé kývnutí kněze, jdoucího v čele a blahosklonné nazvednutí klobouku řezníka — hle, dva tuční, žijící z lidské obmezenosti! Mistr a jeho pomocník.

Otloukám holí hromádky šterku na silnici: hrome, vždyť až Rakousko pojde, zůstanou tyhle pijavice se svými žoky peněz a svým nemovitým majetkem...! Budou mocní — přirozeně, neboť budou mít peníze! — a budou vládnout? Snad! Možná ale, že zavčas přijde něco mocnějšího, co bude zkoumat, odkud kdo má svoje peníze!

Stoupám pěšinou k lesu a v mozku oživuje článek ze včerejších novin, pojednávající o ruských sedláčích a dělnících, věšících a střelících svoji rodovou a finanční aristokracii. Není to však nic určitého, z čeho by bylo lze něco dedukovat. Děj příliš vzdálený a myšlenka hrozně silná pro můj dvacetiletý mozek, zotavující se těžce z chorob, způsobených starými tradicemi.

Sedím v měkké trávě, zalit světlem západajícího slunce a skádlím mravence, vlekoucího pracně tlustou třísku. Utahuji ovinovačky a vrhám poslední pohled na armádu černých pohyblivých skvrnek na silnici. Rudá sluneční koule hází na pruh lesa na obzoru fialový závoj a kus řeky barví se krví. Vzniká divné seskupení barev, které mne rozladuje.

Po setmělé silnici vleče se poslední funus dne. Některá větší náhrobní světla prorážejí do snášejícího se soumraku.

natách a léžel jako těšce raněnej. Já musel běhat semo tamo, můj dírkovanej gumák nehřál a asfalt studil do tý díri co mám dozadu.

Bil sem moc ráť, dyš vokolo defilovali Franta s Tondou. Můj tucet se zvednul. Neschopný jaziky pronesli jenom tak ty nejnůtnější otázky:

„Jak to, že ste zachráněný?“

A zas neschopný jaziki prohodili ty nejnůtnější vodpovědi:

„Bočnej přesun — pozdě — krityckej moment — vítáhli sme se na strom — přešli fyzloušové — slezli — tu sme přátelé!“

Z vobouch bila cejtít kořala a to bilo divný. Dali nám teda eště telegrafickí visvětlení: „Voba zimňasi střelený — slušná cena — třicet bobů.“

Tak dyš sme se tak sešli, kamarádi, kam se ponese me z tohodle nevlídnýho tratuáru?

Za chvíli vodévřou na českí koloniji, bude tam trochu teplo, pojte, deme. Zase roschot, po jednom, nenápadně a každej inudy!

Šel sem s Frantou, bil to dobrej kluk, mám ráť kluka každýho, dyš právě střelil zimník. Viloudil sem na ňom půlfrank a šálek horčího kafe do mně dal život.

Utrousili sme se do kanceláře českí kolonije, kde sme zjistili, že mnoho štamgastů schází, byli zajatý v noci v Bouloni. Řichle ale bili vystřídáný novejma typama, stejně hubenejma a dychtivejma a nenažranejma.

To kafe mi umožnilo hovor a tak sem si vimněňoval názori s ňákou desertérkou vod baletu. Nebil to hovor ani tak příjemnej jako účelnej. Za chvílku kecání mi nabídlo to děfče ze svý pompaduri povídlovou buchtu, kluci, že nelžu, jako dvě pěstě! Ha, povídám si, příznivě začíná se den, já sem ohromně pověřčivej. No ne, kafe a teď buchtu, to sou věci, kerý dávají zapomenout na nepřízeň noci. Dyš sem tu buchtu sežral, tak se chtěla eště bavit, ale já sem koktal, protože už další sousto nevitáhla. A šel sem si schrupnout ke kamnům, kerý smrděli sazema, ale mně to bilo jedno. Jo a tejkonc jak přišlo to závodění v běhu, kerej dříf! To bilo hrozný! Přet polednem najednou zadrnčí telefon. Ináč sme ty drátěný šplechty ižnorovali, ale dneska to s náma zalomcovalo ze fšema, dyš ouředník vzal mušli a hulákal do ní: „Muž či žena? A co se vyžaduje?“

Dyš ouředník pověsil sluchátko a vobrátil se k nám, přestali sme dejchat.

Co je? Honem pane kolonista, kakej písma, kde je ňáká existence k máni? Pověsíc sluchátko, povídá pan podesranej k nám:

„Z jedný banki telefonujou, že hledaj někoho, kdo umí pěkně psát a dobře počítat, na

výpomocný práce. Tak si tam někdo dojděte!“

Ze všech vočí řvalo pomišlení: Umím psát, umím počítat, kde to je, já tam letím, pusťte mně! I ta dezertérka, neuznaná hopsanda z Rokoka, umněla psát a počítat. Jenom Franta s Tondou votali rozvázný, stáli ňák nad lakomstvím a chamtivostí a povídali mně, že abich tam šel, že voni prodali vobaly a že se maj následkem toho fajna, já že sem nuznej pes a že to spíš potřebuju než voni.

Vyvolený boží a policajt dyš ukáže takovoudle velkomislnost, tak je f tom kilo despektu. Ale ze strany těchle dvouch trhanů znamenala taková přejicná láska taky politiku. Fšak já vím, smradi, co máte za lubem!

Doptaf se, kde ten podnik je, viběhnul sem ven, po schodech dolu jako matrós, na ulici, k mostu. Mislal sem, si to nemá fazonu ptát se půl hodiny, kudy je to tam nejbliš, hledat, kerej autobus tam jede nebo kde je nejbliší stanice métra. Dyš sem zahýbal na most, tak sem se vohlít, abich viděl, jak sem na tom. Za mnou těsně běžel celej můj tucet, kromně Franty a Tondy. A za nima zedníci, doktoři, služki a študáci.

(Vono bude ještě pokračování)

Poslechni, šerife, z kolika kusů se skládá kytara?

Hm — podle toho, jak se s ní praští!

Hoban.

**Když stávka
tak řácká —
když na ksicht
tak facka.**

(Z Nohýlova alba poštovních známek)

VEDLEJŠÍ PŘÍJEM

Pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dnes listek. Brož, Kardaš, Řečice, Čechy.

Křišna:

Čundr nejkrásnější.

Čas: před dvanácti lety. — Místo: severně od Benátek, někde mezi San Donou, Cessaltem a Villanovou. — Délka: jeden den.

Den před tím jsem byl raněn do stehna, chválabohu. Večer odešli naši kluci (K. u. K. Infanterieregiment Nr. 20, 5. Feldkompagnie, Feldpost 293) „dozadu“, protože jsme byli vyměněni „hundertáky“ (K. u. k. Infanterieregiment Nr. 100). Zůstal jsem jen já, jako raněný a ještě pět jiných.

Poslední noc na frontě!

Taliáni si to odpoledne aeroplány obhlédli a celou noc líbezně hráli: bummm, vzzšiccc — bummm, ininin — kgrkrách, chchch — bummmmm — — — A já spal jako doma v posteli — jen občas jsem se probudil, když blbá kapka vody se stěny untršťandu plác ho, rovnou do oka.

A ráno začal ten nejkrásnější čundr: pryč z téhle malmaligy. Kvér na vlhkých zádech, rystunk a všecy ty previty. (Štasten, kdo jich nepoznal!) Šel jsem s pěti zbylými dozadu. Bylo krásné říjnové jítro, nebičko modré, italské, a jen jako ozvěna se tetelilo od Valdobbiana zručení děl. — U nás bylo ticho, protože ticho na frontě znamená jen občasné kýchnutí pušky, na které někdo z druhé strany z pouhého zvyku řekne „Pozdrav pámbů“, a jen občasné zachechtání mašinkvéru, které vypadá právě tak nevině jako když někdo nemůže našlápnout motor . . .

Vyšli jsme v sedm hodin a už v půl osmé se mi ostatní kluci zcvrkli někde vpředu. Já nemohl tak rychle jít, ja od přírody pohodlný a pak já byl zbabělý Čech, kdežto ti kluci, co si to hasili přede mnou, patřili k hrdinnému národu polskému.

Nejdřív šlo o to, vymotat se z campagne, v které jsme byli po čas návštěvy první linie ubytování. Když člověk přešel jistý úsek, který byl ostřelován Talijány, měl to v suchu, pak už byl na silnici, ježto výjimečně nevedla do Říma, nýbrž od Říma. — Dostal jsem se i na tu silnici a štrádoval jsem si to po ní zbola sám. Krásný čundr začal . . . . .

Představte si, kluci, mít za zády první linii piavské fronty a před sebou čirou silnici. Představte si: být lehce raněn a mít naději, že tahle cesta ránu rozjítří tak, aby bylo možno se ulejt ve špitále. Představte si, rozkoš putování podobného stylu!

Šel jsem, furt šel . . . Pot štipal, jej, to je fajn, štipá-li pot a dá se čekat, že rozdranzíruje otevřenou ránu, chacha; špitál je sichr! — Možná, že houby víte, co znamená špitlík pro vojáka v poli, ale říkám vám, že to bylo o mnoho víc, než dvojité menáž . . . a co je menáž na vojně, lidi? Brillat-Savarin je bídny packář proti vojenským kuchařům nad voňavými kotly!

Cílem bylo Cessalto. Maličkost, nějakých sedm hodin cesty. Znal jsem cestu dobře od té doby, kdy jsme šli tam. A Cessalto bylo městečko, které mi připadalo tak známé jako strýček.

Dokud jde člověk po silnici, je jist, že někam dojde, ale tahle silnice do Cessalta nevedla. Zrovna u hilfsplacu odbočovala doprava, kdežto Cessalto bylo rovně před nosem. A od hilfsplacu — kam jsem dorazil asi v deset hodin (kluci zrovna před baráky žrali a nedali), vedla jen cesta campagne . . . cesta, vyšlapaná vojáky, kteří chodili tam a nebo jako já, odtamtud . . .

Měl jsem malou kapku ledového kafe, které čpělo stuchlinou, protože moje feldflaška trpěla stuchlým zánětem zátky, tak jsem to kafe do sebe nažbrondal, ale zastavil jsem se jen na skok . . . Člověk, jdoucí odtamtud, necítil vůbec únavy . . . (že jo, kluci, kteří jste to zažili?)

Pustil jsem se tedy do té campagne a ani nevím, vzpomněl-li jsem si, co by tomu řekl Zajerův Plojhar, který si nemohl campagnu vynachválit. Řeknu vám tolik, že v míru může být campagne moc fajn. Já vím jen, že jsme kradli kukuřici a opékali ji, ačkoliv jsem těm zrnkám nikdy moc nedal, protože jsme měli v menážkartě mamaligu (polentu) každý den třikrát . . .

Díval jsem se na modré nebe a v duchu jsem zpíval nějakou písničku o radosti . . . Snad jsem se nějak blbě zakoukal jako Plojhar do té širé campagne a nedával pozor na cestu . . . jisto je, že najednou cítím: nohy mi nechtějí od země . . . Nejdříve jsem to chápal jako hloupý a neviný žert únavy, ale pak jsem se teprve rozhlédl; stál jsem až po kotníky v bažině . . . Kluci, představte si tělo, plné všelijakých vercajků, kvér těžký jak nůše vody . . . a v bažině. Kolem svítí jasně modré italské nebe a vy už myslíte na mámu doma a na všelijaké vy-možnosti lidského blaha . . . a v bažině . . .

Povídám, v životě mi nebylo nikdy tak šoufl, jako tenkrát . . . Ne proto, že jsem se tam mohl zahrabat nadosmrti, čert to vzal, o smrt nebyla na frontě nikdy taková nuze jako o žrádlo — ale to nejbližší: člověk jde dozadu, pryč ze sajrajtu a vlastní hlouposti jde do sajrajtu ještě horšího . . . Brrr . . . smrt v bažině . . .

Honem, ale honem jsem zarazil, srdce v mně vybuchovalo jako jankovitá zvlhá raketa, a všechn pot na těle se mi proměnil v elektrisující úzkost . . . A pak jsem se po milimetrech začal šourat pozpátku dozadu, opatrně, opatrně, ježíšmarjá, nikdo neví, jak . . .

(Nevěříte-li v bažiny na těchto místech, stačí vám mapa, která vás přesvědčí, že od Passarella přes ústí Piavy se táhnou obrovité bažiny až k lagunám kolem Benátek.)

To se ví, že jsem při tom nemyslel ani na mapu, ani na Nikolantovu učebnici zeměpisu pro školy obchodní. — Co bych vypravoval, po milimetrech jsem se z toho dostal a zdržel se jen o hodinu . . .

Ale jak jsem si to nabral potom, nechtějte vědět! Lidi, kdyby byl tenkrát vypsal někdo závod v chůzi, musil jsem udělat první cenu! Nikdo nepochopí, jak dovede člověk upalovat, když vyjde z nebezpečí . . .

Pardon! Ještě jedno zastavení bylo přece. A bylo to zastavení které zas nikdo nepochopí, kdo takový čundr nedělal . . .

Asi půl hodiny před Cessaltem (bylo po poledni, šlo na druhou) jsem najednou uviděl v poli — ženskou. První ženskou po čtrnácti dnech. Stála skloněna nad něčím a její zadek svítil na slunci, kluci, zadeček a pod ním dva krásné sloupky poodhalených noh . . .

Praštil jsem kvérem o zem, všechno jsem se sebe shodil a díval jsem se . . . Díval jsem se, kluci, tak, jak jsem se do té doby a od té doby nikdy v životě na ženu nedíval. Nemyslete si při tom nic sprostého, chlapci — ne! A vy, holky, si nemyslete, že jsem viděl jen ten zadek a nohy . . . Viděl jsem ženskou, viděl jsem samičku, které jsem nespátral dlouhých čtrnáct dní . . .

A tak jako prve z bažiny rád, tak teď zase strašlivě nerad jsem couval s tohoto místa . . . dokud mi nezmižela s očí . . . Možná, že to byla docela škaredá holka, možná, ale co . . . byla to první žena v novém životě . . .

Když jsem přišel do Cessalta, dozvěděl jsem se moc krušnou novinu. že totiž naši kluci šli dál — a že jsou už ve Villanově . . . To znamenalo nové tři, čtyři hodiny cesty . . .

Ale já už byl tak rozejitý, že mi to pranic nevadilo, byl bych šel třeba ještě půl dne, den, týden . . . Od rána,

Trampské kanadky
originál anglický dullbox,
**Kč 195-
až 218-**

Jaroslav Bohata
SMÍCHOV,
Proti Knižecí.
Těž potlou na dobírku, vyplacené. — Udejte číslo nohy.

kromě toho kafe, jsem nejedl, neměl jsem však hlad. Bylo příliš dojmů na této cestě, hoši . . .

A za Cessaltem jsem narazil na četu, která tam něco upravovala na silnici. Velel zupák, Němec, který si mně prohlédl a ptal se, kdo jsem, co jsem, kam jdu . . .

„Ááá — Čech? Čech? No jo! Češi jsou štramáci . . . Nahore v horách pustili už tři hory . . . chachacha . . . velicí štramáci!“ říkal a volal za mnou: „Tak do civilu, do civilu, co?“

Neměl jsem poněti o co jde a co tím myslí . . .

Dorazil jsem do Villanovy v osm hodin večer . . . Padl jsem na slámu a spal, spal, spal . . .

Voják ostatně nedělává na frontě nic, než že jí a spi a občas padne . . .

Tento čundr byl nejdelší a nejkrásnější . . . A byl jim proto, že den na to jsme šli zase zpátky, ale já se už v Cessaltu ulil jako marod, zas jednou po čtrnácti dnech jsem se umyl a oholil, vybral vši a — a vůbec . . . A v pondělí, den ještě příští, jsem šel k marodvisitě, kde mne doktor prohlédl a poslal na cessaltský hilfspiac . . .

Toto pondělí je zajímavé hlavně tím, že nese datum 28 října 1918.

V době podzimního osevu.

— Tak co už jste osel?

— Jo, už dávno.

— To vim, ale já se ptám, esli máte už zaseto!

Tonda

— Ty, poslouchej, Esmeraldo, ty bys neměla tolik jíst!

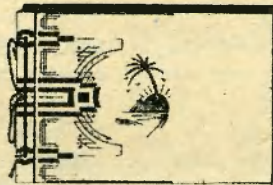
— Proč Jacku? Myslíš, že by pod tím trpěla moje linie?

— Ani ne tak tvoje jako moje. Nora.

FOTO-AMATÉŘI POZOR!
FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17x25
1 kus Kč 12.—

Objednávky vyřizuje dobírkou neb proti předem zaslánému obnosu

J. DOUBEK,

závody knihařským zbožím.

PRAHA XII., Třebízského 272-I. — Telefon 454-95.

P T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

— Čoveče, co to děláš?
— Nabijím akumulátor.

— Co to, slečno Rintintinks, jste snad zraněna?

— Nikolivěk, pane kolego, nosím pouze podprsenky.

Drby z čundrů,

Nové osady

Do paďorstva hej rup! nové novozaložená osada „Hladných vlků“ v Stupave (Slovensko). — Doteraz ako za skrýšu im slúžia srúcaniny, respektíve pivnica Pajštúnskeho hradu.

Za osadu „Hladných vlků“
Serif Ivan.

S radostí honem utíkáme s novinou, že vystavěli jsme si chatu nad Kazínem na Berounce u Lipan. Nese hrdý název: „Chata nad mrtvou perejí“ v „Údolí hvězd“. Schází kamna, vylepení atd. Dostí máme myší, řeku dole, les za zády, ve předu pivo. Který z vás, kluci, by chtěl jezdit se mnou. ať napíše. Hlas se jen do brý kamarád, pokud možno s kytarou neb jinou sladkostí. Pište na: Mirka Vohnout, Smíchov, Poděradova 5.

S kamarádkým Ahoj

Ferry.

Z hlavního města moravského hlásíme se všem klukům a dívkám z našeho oboru co by nová parta, která nemá žádnéj bejvák, šmatle se po globusu pěšourem a zpívá paďorský písně. Pecen na nás teď nesvítlí, páč je furt zamračený a my sme celí ubřečení, jak počasí, že nám paďouři nekrížujou cesty a my si nemáme z koho dělat srandu.

Prosíme za odpuštění, že se hlásíme tak pozdě (umakání jsme už skoro půl léta).

Za partu „Yety“
Freda, Zula a sherif Joe.

Všem kamarádům trampům a trampkám na *Budějovicku*.

Osada *Spartakus* oznamuje, že pořádá svoje týdenní sleziny nyní každý pátek na Lineckém předměstí v hostinci u Kunců, zadní místnost, vždy večer.

Zve me osady bez domova i jednotlivé trampy-kamarády, aby si přišli pokecat, kdo má ňáký dřevo a na ňom struny, ať ho vezme s sebou.

Z OLOMOUCE.

Sešli jsme se na louce za městem. Patnáct nebo dvacet nás bylo.

Některí tomu tomu říkali »schůze«, já tomu říkám místnj slezina. Kluci, zanechte toto schůzování, zanechte vybirání »příspěvků«, buďte řádnými trampy, přemýšlejte hodně a smějte se také hodně...

Tož schůze... ale ne, raději naše trempská slezina. Bylo to ve čtvrtek, právě v době, kdy v blízkém městském sadě byl koncert. Až se více setmí, má býti hrána nějaká Odysea, při níž se bude střilet a budou se pouštět rakety.

Sedíme stlačeni k sobě. Je zima. Eda začíná... »Tak vás všechny vítám...«

Pak s rozvahou připomíná, že musí jít na vojnu, že, aby se o osadu někdo jiný staral, aby se kluci nerozházeli, že je zapotřebí, abychom byli všichni pohromadě... Pak jsem zavřel oči a snad že jsem ani neposlouchal, ale slyšel jsem, jak si Eda představuje naši budoucnost. Musí nás být hodně, řekneme, že jsme též lidmi, že chceme žít, že každý z nás máme svou Anču nebo Helču, že snad i budeme mít rodinu a že nechceme, aby ti fakáni naši byli takovými Holoty jak jsme my. — Řekneme jim to!

A pak jsem viděl, to nebyl sen, já to viděl zcela určitě: šli jsme mezi domy ve středu města, nekrčili jsme se na loukách za městem, šli jsme Denisovou třídou do Anglické... Říkali jsme jim to, všem jsme to říkali, že jsme lidmi... Ale jejich uši byly přizpůsobeny snad houkání klaksonů u aut nebo hubbě v baru. Nerozuměli nám. Zašli jsme jim to křičet do uší... Zase nám nerozuměli!

Či snad ano? Snad. Poslali k nám své prostředníky. No, na to jsou přece policajti a četníci!

Několik úderů pendreků vysvětlilo nám situaci.

Tož takhle?

Pak jsem viděl, jak je trhána dlažba, jak se sypou veliká okna kaváren, jak první řady nás padly k zemi s prostřelenou hrudí a jak ostatní se ženou přece vpřed...

Viděl jsem temnou ulici, osvětlenou výstřely...

My neztratíme ničeho!

A pak...!

Někdo do mně silně vrazil a zvolal: »Heleď, Brouku, co tak čumíš na ty rakety, jako bys ani mezi námi nebyl. To je dnes ohňostroj v parku, paďorstvo se baví. Mají tam i kulometry!«

Když jsme se rozházeli, nemluvil jsem s nikým. Nač ještě mluvit?

Zaběhli se dva klukové, slyšící na jména Bimbo a Em vulgo Casanova. Kdo z poctivých p. t. trampů by je našel, tak jim dej nazrát a pošli je dál proti dobré odměně. —

Eso a osada Eldorado, Břeclav.

Moji kamarádi z Hobo a Skagwaye!

Něvim eli vam to Nagy řekl, že sem učekla z Ostravy. Eli ni tuž vam to fčilej povědam. Ostrava se mi naraz zmzrla i pravěla sem si co

se mum furt truř. Spakovalach sem pinkel a šla. Ni šlapcugem ale ajsebonem. Šedla sem se tamek co chlopi něsmja kuřif. bo ja to nimum rada dy vidim furt tyrna cigaretlama peníze do luftu horař. Společnošč sem měla okrotnu. Seděli tam f tym abtajlunku se mnum dva chlopi a či toho tela nafulali, že sem nēstačila posluchač. Ten prfši roz byl v trh cicoka kupovač a zalez do Haberfelda a tak se ožral, že ho musel kamarad i s cicokem na vuzku dovešč do dom. Složil ich oba na plac, zaklupal na jeho babu a šel přeč. Ten stryk spadnul pysčiskem do hnojačky, že tětka ani nēpoznali kery je ten její chlop a kere praša. I šla do sušeda pro porade. A ten, že byl mudry pravi se: „Na nalejtě do jednej putně pomyje a do druge kvit a co se budě hnař po kvitu to budě vašč chlop.“ A rychtyk. Stryk se hnali po kvitu a tětka ho tak zmazali, že nēmuh dva tydně mezi ludi. Ten drugy zas ras byl na odpušč. Jak se tak špaciruje přijdē ku nēmu taka vyščiřena nafryzirovana frajla enem se usmichuje a furt: „Kam pak, strejčku, tak sám, vezmēte mě sebou.“ Stryk byli s toho celi hlupy a nēvěděli, co maju robiř. A f tym se postaví před nē jakysi chlop s taku černu šachtulku na špacirščtoku, furt se krutil jag by měl boleti a naraz což klap a ten chlop se enem smēže a pravi se: „Děkuji, děkuji uctivě!“ Stryk byli s toho ešč hlupši jag prf. Pokupili čekulady děckam i stare a šli do dom. V poli tydňa se vypravili tětka na jarmark do města. Ale nētrvalo dluho a tětka se hnali jak velka voda. A hneď ve dveřach spustili. Ty starý hřišniku. ty pērne hromsky, nēstydiš se ty starý prfchou nēčač se s taku harfu fotografirovač a ešč todaš do auzlagu? Že se stryk nēměl fain to si možetě pomysleř. Bylo toho ešč moc a moc, ale to vam povim až zas přivandruju spatky. Tak sem f tym Přerově, ale žadneho trampa sem nēpotkala ani nēnašla. To mě mrzi. Populali by zme sja a jo bych se mohla přesvěčič, eli su tu tež taci fain baraby jag u nas na Hobo abo f Skagvayu. Ale musim temu šerifovi Hobanovi řeknuř, aby tam

Osad a redakce

tyma synkoma zrobil pořadek, bo co se člověk f tym trampu fšecko nědočice to je hrozne, bo tež nem toho Leciana napadlo hazať ty hrušky spatky na strom. Dy už Sonny robi blba, čemu se mu Lecian plete do kšeftu. No ni? No myslim, že sem vam toho napisala dosč. Tuž se tam mějte fain a davejte mi pozur na toho Nagyho, aby se nepřišel s inšu skvať na Hobo. A až budete sedět u toho taboraka a dřistať, tuž dobře posluchajte jak vam zavolam Ahóóój! Spomeňte se na mě fšistci i vy Hobane, Meduno, Leciane, Sonny a zavpajte mi „Marion“. Nagony nédavejte moc toho piva, aby to s nim nédopadlo jag s tym strykem. Ahoj kluci.

Ela z Hobo.

Pozdravuji mohutně osadu „Waikiki“ v Bratislavě a děkuji za pozvání na potlach. Zároveň omlouvám svoji nepřítomnost kapesními úbytými. Budu kluci v duchu s Vámi! Udělte jednu fľašku na moje zdraví. Ahoj vosado!

Gézavčelička.

Osadni pošta

Ahoj děvčata.

Varuji Vás před návštěvou Waikiki v Bratislavě, oni tam pacholkové dávají děvčatům hobla přes sud od piva! My tam byly tři squaw a žádnou neminut. A to jsem se k nim prosím čundrala takový nák cesty pěšourem na ten jejich potlach! Teď varuji! Jinak celkem správně klackové i kremrole Vam opatře, jenomže se pak s něma musíte tak dlouho dělit, až Vám nic nezůstane. A jeste jednou varuji! nenavštěvujte je, neboť nedoláte a potáhne Váš to tam znovu a znovu. Minda ze Silver Staru.

Oznamujeme všem kamarádům a osadám, že dne 1. října 1930 spojily se osada „Trošečnickú Skuhrov“ a „Trošečnickú na 28. míli“ a osada „Hlemýžďů“ ve spojené osady Trošečnickú a Hlemýžďů. Pravidelná schůze každý čtvrtěk o 20. hod. večer u Smrčků, Žizkov, Palackého 26.

Všem chajďarům na horní Sázavě od Senohrab nahoru.

Jsa přesvědčen, že většina přívrženců Trampa jsou správně kluci s dobrým osrdím, obracím se se svou prosbou na Vás. Věci se mají asi tak: Hasí si to za mnou jeden malér za druhým. 1. Už 4 měsíce nemakám. (Mám totiž šestiměsíční neplacenou dovolenou). 2. Jeden můj kamarád nemůže od září do velikonoc trampovat, poněvadž musí v neděli študýrovat. 3. Největší malér leze na mně v podobě mého druhého kamaráda, který prohlásil, že přes zimu jezdit nebude, čímž se zařadí mezi četnou obec mastňáků. Jak známo Vám, jsou už noci pod lágrem takřka k nevyprání, obzvláště pro jedince. Po hospodách chřápat nechci; to bych mohl zůstat doma. Žádám proto majitele chatřel, nejra-

ději ve fletu výše psaném (což přirozeně není podmínkou) o poskytnutí chřápadů vždy přes sobotu na neděli. Vyspím se dobře všude: na lavici i pod lavici. Na myši sem zvyklej. Komu z vás by bylo možno mě žádosti vyhovět, prosím napište mi do redakce t. l. Ahojuje stanar Cigr z osady „Camp Uragan, Praha.“

Edy Tlustochu, upřímně brečíme nad ztrátou Tvé squaw. Heleď, koukej, najdi si honem jinou a pořad nebřeč. Tobe osada „U Popiků.“

Osadám „Bílé stíny“, „Havai“, „Honolulu“ na Hukvaldách. Kluci, dojel jsem šťastně do matušky Prahy. Sally mě přijal srdečně a dal se mě rádivě nacpat a vyspat. Pozdrav všem klukům z Ostravy a z Olomouce Broukovi a Ferencovi. — Ahoj Čiki.

Osadě Waikiki v Bratislavě, a všem ostatním, kteří byl přítomni na Vašem potlachu dne 4. října 1930 děkujeme předně za kamarádské přijetí a vyzírku, Merině za ohnivou vodku, která mě tak předčasně podrázila nohy a zvláště Tobe Hassane za ohromnou snahu nás rozdovádět, což se Ti — Manitou žel — nepodařilo. Proto se však na nás nezlobte hošouni a děvušky, víte v jakém sem byl stavu a Grizli, ten cítí se mnou. Až Vy jedenkrát přičůndráte k nám na Moravu, tak si řácky zakokrháme. Na zpáteční cestě jsme měli milou příhodu, o tom bych chtěl osobně, ale nemám žádnou adresu, Hassane! Zatím do vidzenia! Ahoj! Jím + Grizli z Nevady by Býčí skále.

Ghandimu z Jukatenu. Děkujeme Ti dodatečně za Tvou návštěvu v hnízdo „brabenců“, které jsi ale, ku nemalé naší žalosti, našel skoro prázdne. Těch pár, včetně mě trampské maličkosti, seznaio v Tobe kluka, jak se říká — pořizka — škoda velká, že jsi si nemohl zanotit s „brabenci“ při zlutavém moku pízeňském. Doufám ale, že se nenecháš nutit a 15. listáku se octneš opět mezi naši sebrančkou. Neškodilo by, bude-li to možné, kdyby jsme seznali ještě další osadníky osobně. Neprijedeš-li, tedy až Kabel zavítá v osadu „Jukatenu“ udělá Ti pernou ostudu. Za osadu „U Brabenců skály“ Kabel.

Osada „U Brabenců skály“ hlásí opravu svých slezinek ze čtvrtka na středu každý týden v rest. p. Razíma.

Za osadu Kabel.

Milý Joe-námořníku! Mrzí nás a velice rmoutí Tvé tvrzení, že s tu u nás stále sám. Sděl nám, kde tu Tvoji samotu máš a my Tě v ní navštívíme! Ovšem, Tys o nás nevěděl a my o Tobě také ne. Odepíš nám, je-li sřhrnutí možné! S přátelským Ahoj! Přibraná Franta, Hudson, Lefty.

Klukům a squaw z osad „Stormy River“, „Orkán“, „Magua“, „Rezavá fálka“, Kolín, a „Lososimu údolí“. Kutná Hora, řácky ahoj z nového působiště na Mělníku posílá Jím.

Osadě Waikiki děkují dvě dívenky a jeden dacan ze Silver Staru za milé teleci, jakož i chrnění. A přistě at se na Tě Velký Manitou nezlobí Hassane s tím počasím, nebo máš snad, pacholku, tolika hríchů, že Tě trestá. Eso.

Kamarádu Ponorovi ze „Sing-Singu“. Děkuji Ti tímto mnohokrát za tak pěkné pohostění a vychrápání. Až já tu svoji chajdu postavím, pak přijď zas Ty na vyzírku ke mně. — S ohromným Ahoj Karel Zrzek z Omahy.

Zrzku z osady Manihiki! Buď jist, že jsem na Tebe nezapomněl. Třebáže naše kamarádství nebylo přátelstvím pravidelného styku, který dvojnásob zavazuje, mám Tě rád. A básničku, o kterou žádáš a kterou jsem Ti slíbil, napíši. Buď zdrav. Beneda.

Osadám: Gumarád, Ophir, Ontario, Cvrkov mnohokrát děkujeme za jídlo a pití, Bobině za polévku, Mrozovi a Cintovi za vyspání. Kluci, až přijedete zase vy k nám na sever, obraťte se na Bubiňka, Albín Fišer, Duchcov, Studniční ul. č. 694.

Budějovický kluku z Průmyslovky! Pamatuj se na toho trampa voblečeného za policajta s brkem na klobouku z osady „Sonny pyj!“ Tak mu napiš! Adresa: Jarka Bouda, Čtyři dvory u Č. Budějovic.

Klučata a Lady, zasilám Vám 999 a jeden malý Ahoj. Prší mě zde do řemesla. V Náchodě jsou prej taky našinci kerý se neozvou. My Vás kluci přijdem vyzrát. Napište, kde lágrujete. Jsme od Vás 8 km vzdálení. — S mokřým ahoj Sedý Grizly.

To bylo rámušu, že jsou tu a osada „Podbrezovcem“ zase oživila! Na 50 uchánů z Prahy, dobrých kluků na kopy, trempů fádských, vnesli do nás to, co sme měli pomalu zapomenout. Sem rád, že sme se brzy tak sbratřili a zvu všechny na společný potlach dne 1. XI. 30. u Stuchých, což se o 8. hod.

Boggan.

Kamarádům z osady Bimbambula. Kluci mieny, děkujeme vám za všechno pohostění a za vyspání. Za to vás taky někdy namočíme, že nebudete trefit domů. Šerifovi Chrovi fveme mohutně Ahoj a litujeme, že nás tak brzo opouští.

Serif Barry, osada Singapore, Přerov.

Hošové! Tak jsem se taky rozhébal k tomu, napsat něco o kamarádech. U nás máme dobré ale i špatné, na př. Bludnej Joe. Dovedte si představit trampa vystrizeného z „Modní revue.“ Ze jo? Tak to je teda von. Bludnej, chceš-li poznat dobrý kluky-trampy, tak přijď se svou osadou (těch hobů), „u tří šerifu“ 26. října do Písku (Franto šerifu) a zároveň zvu všechny kluky z okolních lágrů (Budějovice!) — Tak 28. října všichni na slezine v Písku. Za osadu „Loss Coballera“ šerif Freddy.

Milion Ahojů Gézovi Včeličkovi a Arturovi posílá osada Los Caballera a šerif Freddy. Strakonice.

Všem kamarádům, kteří mi něčím přispěli na můj čundr řvu mohutně ahoj!!!

Wagus! t. č. v Rakousku.

Osadě Waikiki. Nakoľko sme ležaním súseďi, bolo by fajn, poznať sa. Ba viac, Chceďi bysme vidieť konečně živého Trampa mimo nás. Preto vyberte pár lepších exemplárov a vyšterajta sa na Pajitunský hrad 12. t. m. a t. r. Smečka hladných vlkov bude určité čekat na Vás a na Vaše chlebníky. Mohutně Ahoj do videnia! Osada Hladných vlkov, Stupava.

Ahoj Plzeňáci.

Do dáli tam na pobřeží (Radbuzy) myšlenky mě nyní běží. Co tam děláte vy kluci trampský? Chovám v srdci pevnou víru, že tam pilně řvete a potažmo pějete.

Děkuji vám za vaše kamarádské přijetí, jakož i ohoblování mojí osobnosti a posílám pozdrav všem. Ten zadní voj, co tam u Nosků zůstal se mnou, ať vyřídí pozdrav bratu Jugoslovanu v pevném doufání, že mě odustil tu černou hubu.

Ahoj Franta Šerif.

Malý oznamovatel.

Prodám chatu ihned. Zn. „Li-břice do adm. t. l.

Dobrého kamaráda trampa do boudy hledám. Zn. „Znalý kytary.“

GÉZAVČELIČKA:

PODZIM

venku je podzim
můj zástavní lístek už sežloutl
vítr fouká do kaluží černé kávy
vaše modré oči to jsou mlhy na lukách
slyšte

jak bubnují kapky deště na oknech
podzimní pochod

v červeném baru
polykat palčivé sklenky vteřin do hodin
ranních

opilý
zapomenout na své jméno
a mlhavým se šklebit snům
do očí plivnout strážníkům
až uchopí nás za rameno

na podzim srdce rádo odpouští
oh jak je teplo na Sahaře
na poušti

Dny
zahazovat za sebe
jak koule zmuchlaných novin
dívat se plným očima do nebe
a neptat se
kolik
je
hodin

Říjen 30.

- Esi pak viš, jak vypadal
první člověk?

- Jak?

- Byl ohromně podobnej
tomu druhýmu.

-- Hele, Máňo, moje láska k Tobě roste
každým dnem.

-- Nelej!

-- No tak každý druhý den!

-- Co je tu za zápach přenesmírný?

-- To má šerif zkaženou náladu.

-da.

-- Pane hostinský, to přece není možný.
aby moje outrata dělala tolik!

-- Mladý pane, já se nespletu, já všechno
počítám dvakrát!

Fawe.

-- A přejete si, abychom pohřbili nebožtíka v I. ne-
ho ve II. třídě?

-- Ne, prosila bych v rakvi.

-da.

-- Slečno, vy ste jako Greta Garbo!

-- Tak rozkošná?

-- To ne, ale vidím vás taky furt jen v
biografu.

— Canadian.

- Jezdiš na tremp v čepici
nebo v klobouku?

- Ne, ve vlaku, ty slone

-- Same, volá z protější stráně kamarád,
esli tu je ještě něco na zub.

-- Řekni Masňákovi, že je kus prasete.

A: „Jéžiš — ty máš nekřesťanskou rýmu — copá se
tě stalo?“

B: „I — prd — jezdil sem na koni a von se mrcha
brouzдал po kolena ve vodě.“

Bella.

Se ti divím, že nosíš brejle, když přece do-
brě vidíš.

Vidím, ale voni sou po nebožtíkovi strejdrovi
— a maj se vyhodit, tak je radši nosím!

-- To zametáte ulici?

-- Ne, svinstvo.

-da.